

[Statsministeren.]

syn til, hvad de saa skal betegne deres Fortidsfører for at have været. Jeg vil dog ikke antage, at man efter at have hørt disse Citater af N. Neergaard vil paastaa, at ogsaa han er udansk. Det er vel nok, at man har gjort det over for mig, jeg kommer vel til at finde mig i det, jeg føler ingen Trang til at føre det Sprog, som i Proklamationen og paa anden Maade er anvendt mod mig.

Jeg skal sørge for, at Talen i Lund kan blive bekendt for alle dem, der har Lyst til at læse den, baade i Sverige og Danmark, saa kan Folk se, hvilket uvederhæftigt Angreb det er, som er rettet imod mig. Gennem hele mit Liv har jeg nu været beskyldt for at høre til dem, der udspreder Ondskab og Had; jeg maa sige, der har aldrig været saa meget Had i mit Liv, som der er udstøet over for mig i de sidste ti Dage.

Valdemar Thomsen: Den højtærede Statsminister var i sin Indledning saa venlig at minde om min Eksistens, og jeg skal derfor træde frem paa Arenaen og sige min Mening om Tingene. Jeg vil gerne sige, at Statsministeren rigtignok bagefter aabenbart selv var klar over, at det var en i høj Grad mislykket og uklog Tale, han holdt i Lund. Hverken Statsministeren eller Regeringen kan, medmindre man bevidst vil fornærme gode Naboer, have Interesse i at dække over, at det var en uklog og uovertænkt Tale. Statsministerens Indrømmelse kom for øvrigt ret omgaaende, nemlig gennem den sikkert paa flere Maader forbedrede Udgave i Talen i Stockholm. Statsministerens ikke sædvanlige skrappe og strenge Tone her i Aften er i hvert Fald for mig en indirekte Indrømmelse af, at Talen var uklog. Jeg skal gerne indrømme, at Tonen kom lidt paa det sidste, men ellers var den ikke som sædvanlig, men selvfølgelig, der var Øjeblikke, da vi kendte Statsministeren igen. Ellers maa jeg sige til Statsministeren, at en stor Mand som bekendt ikke bliver mindre af at indrømme en Fejl. For os, der kender Statsministeren, er det imidlertid forstaaeligt, at Indrømmelsen i Stockholm blev pakket godt ind i Talemaader og Beklagelser over at være blevet mistydet, eller hvad der stod — at der var Sprogforskelle, som under saadanne Omstændigheder virker uheldigt. Naar imidlertid dette diplomatiske Tilbage- tog, der her er Tale om, lægges sammen med den Kendsgerning, at Tonen og Stemme- føringen, saa vidt man kan forstaa, var

en ganske anden i Stockholm end i Lund, saa er man klar over, at Statsministeren for en Gangs Skyld har overvundet sig selv og altsaa er større end den, der indtager en Stad. Der er formentlig og forhaabentlig ingen Tvivl om, at Talen i Lund er holdt udelukkende paa Statsministerens personlige Ansvar, det vil jeg gaa ud fra; Statsministeren har for øvrigt for et Øjeblik siden bekræftet, at saadan var det, og derfor er sikkert Regeringens øvrige Medlemmer, specielt den højtærede Udenrigsminister, tilfredse med, at det gennem en Tilkendegivelse fra tre af Rigsdagens Partier blev fastslaaet, at det ikke var som ansvarlig Statsmand, men som en ensidig Partipolitiker, Statsministeren talte i Lund. Det kan efter min Mening kun være en Fordel for vort Lands Prestige, at man i de andre nordiske Lande erfarer, at Statsministerens Tale om Lænkehunden, om Utopi o. s. v., Udtryk, som Statsministeren for øvrigt nu siger er fremsat efter moden Overvejelse — jeg kan nu ikke indse, at de bliver bedre af den Grund, tværtimod, det kan ikke tjene til Gavn for vort Lands Prestige, at den Slags Udtalelser bliver fremsat af Statsministeren.

Gennem den udsendte Meddelelse fra Partierne, som jeg altsaa i al Beskedenhed har Medansvar for, har Befolkningen i vore nordiske Nabolande forhaabentlig forstaaet, at det som i Grønlandsspørgsmaalet ikke er alle Danske, der staar bag Statsministerens Tale, ikke engang Statsministerens egne Partifæller staar bag ved, og det er efter min Mening godt det samme. Det er meget forstaaeligt, at et svensk socialdemokratisk Blad føler Trang til at gøre opmærksom paa, at ogsaa Partifæller føler sig forstemt, at Talen ikke vandt Genklang i nogle Kredse, samt at Formen og Tonen ikke var lykkelig. Nej, det er sandelig et mildt Udtryk, at den ikke var lykkelig! Noget mærkeligt og noget paafaldende maa det virke, naar Socialdemokratiets førende Skikkelse, der, som det sig hør og bør, altid er parat, naar der skal gives Tilslutning til internationale Konventioner, ikke kan undlade at slaa om sig med Grovheder, som det skete i dette Tilfælde, hvor Spørgsmaalet gælder en praktisk Form for nordisk Samarbejde; det er mærkeligt, at Statsministeren paa den Maade, som det skete, principielt paa Forhaand afviser en Fællesordning af visse militære Forhold, som Statsministeren ved, der ytres Ønsker om baade i Danmark og i Sverige. Og hvad betyder saa i Grunden al den Tale om